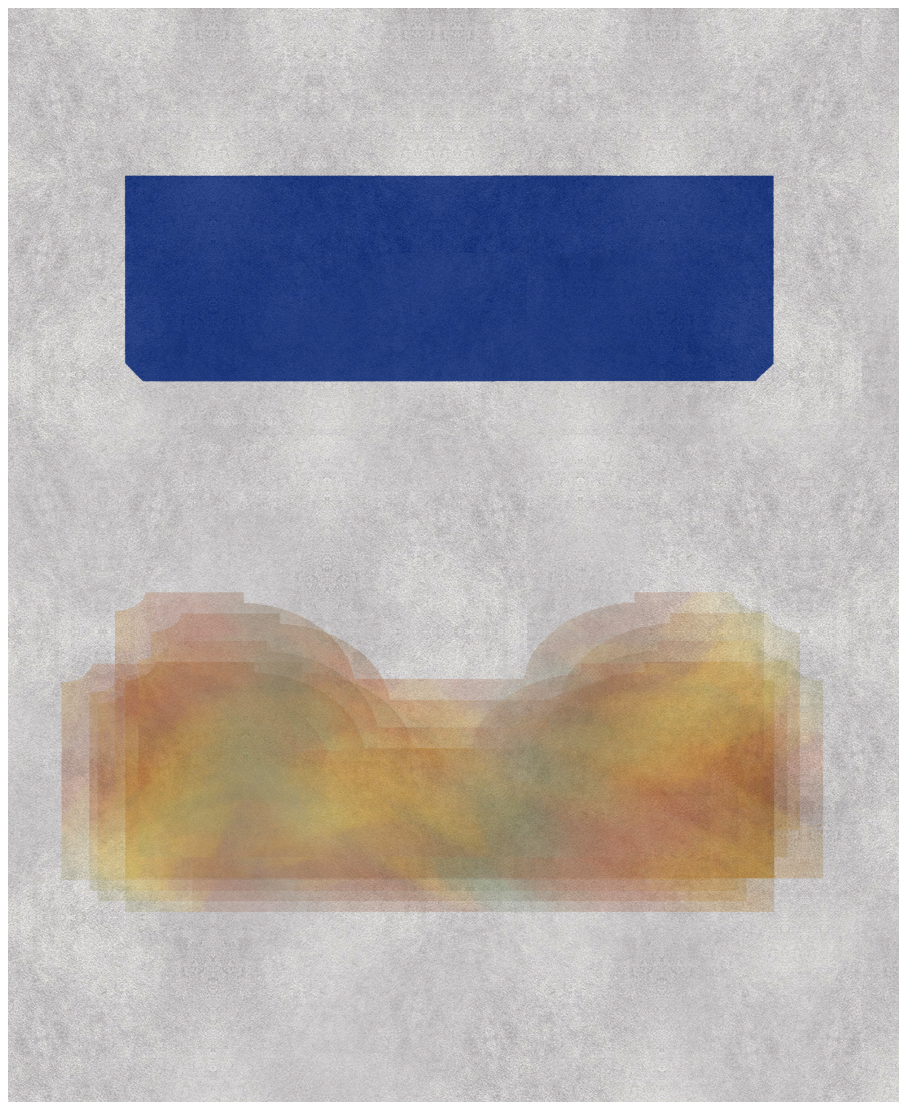

**PAWILON
POLSKI
W WENECJI**

Laboratorium Przyszłości: Tu i teraz

kuratorka: Agnieszka Suchocka

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 18. Międzynarodowej Wystawie Architektury
w Wenecji w 2023 r.

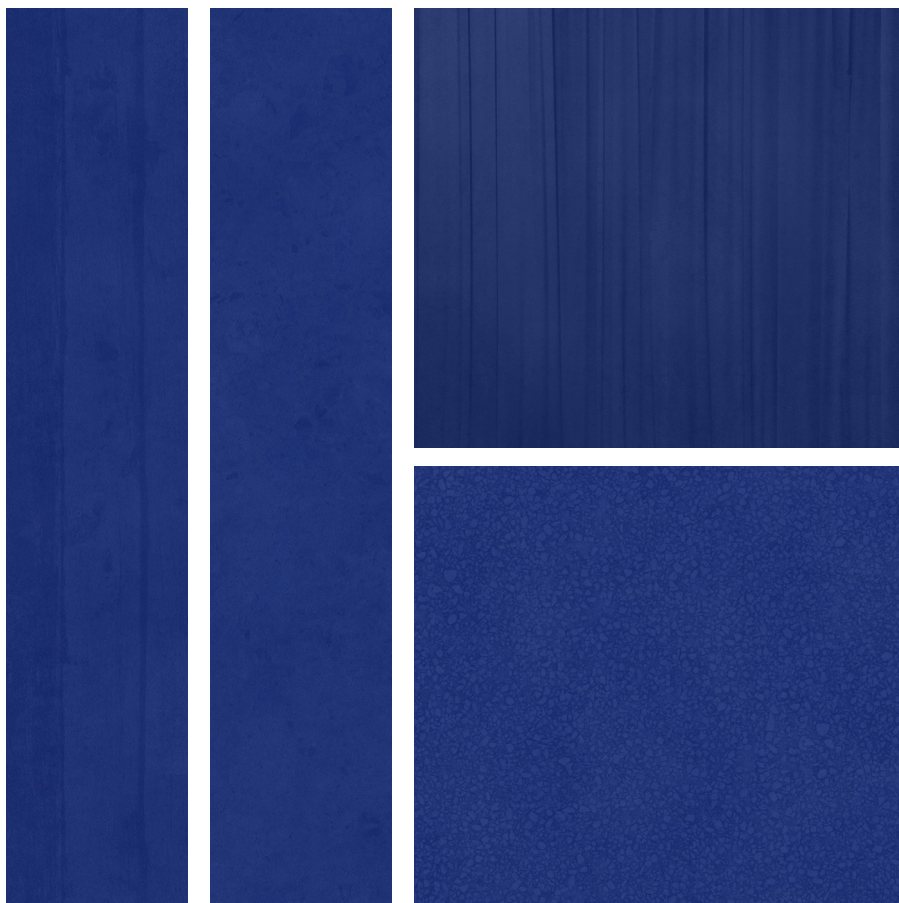
Laboratorium Przyszłości: Tu i teraz

W obecnych czasach każdego dnia dostajemy tyle informacji i bodźców od otoczenia, ile człowiek żyjący w średniowieczu doświadczał w trakcie całego swojego życia. Głównie są to impulsy pochodzące ze świata wirtualnego, choć rzeczywistość także nie pozostaje w tyle.

Jako cywilizacja jesteśmy przestymulowani oraz przebodźcowani. Jest wokół nas zbyt dużo w zasadzie wszystkiego: obrazów, kolorów, hałasów, ruchu, napływających do naszego mózgu informacji.

Prezentowana wystawa „Laboratorium Przyszłości: Tu i teraz” jest próbą odpowiedzi na potrzebę miejsca odpoczynku w rozumieniu ukojenia dla mózgu. Wystawa koncentruje się na pobudzeniu ludzkich zmysłów (z możliwie najmniej angażowanym wzrokiem), coraz rzadziej dziś używanych. Zachęca do sprawdzania, analizowania, testowania. Paradoksalnie to właśnie wtedy nasze mózgi wypoczywają w najbardziej efektywny sposób.

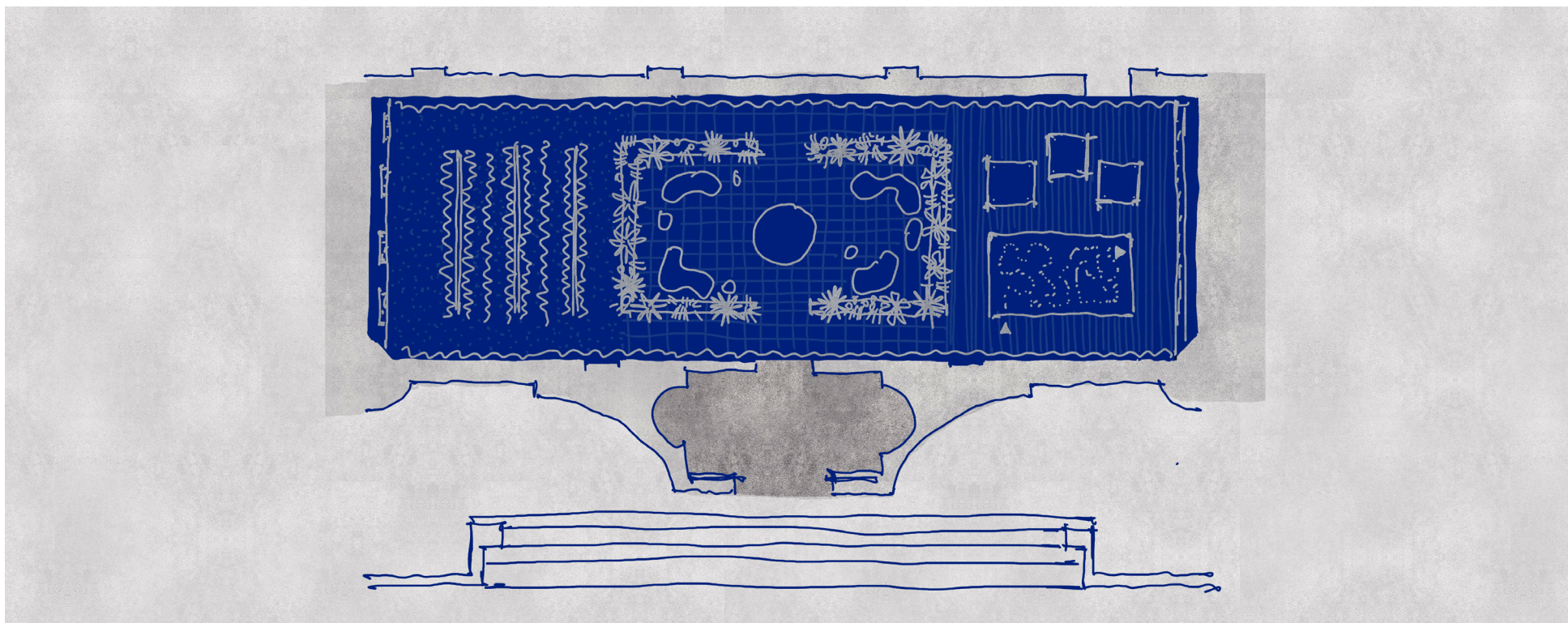
koncepcja wystawy

Proponowane przez nas Laboratorium Przyszłości skupione jest wokół materiałów, ich faktur, ciepła i dźwięków przez nie wydawanych, zapachów. Przewrotnie: to powrót do rzeczy znanych nam od zarania dziejów, najprostszych. Dla uwypuklenia efektu, ale także ułatwienia skupienia jest to wnętrze monochromatyczne.

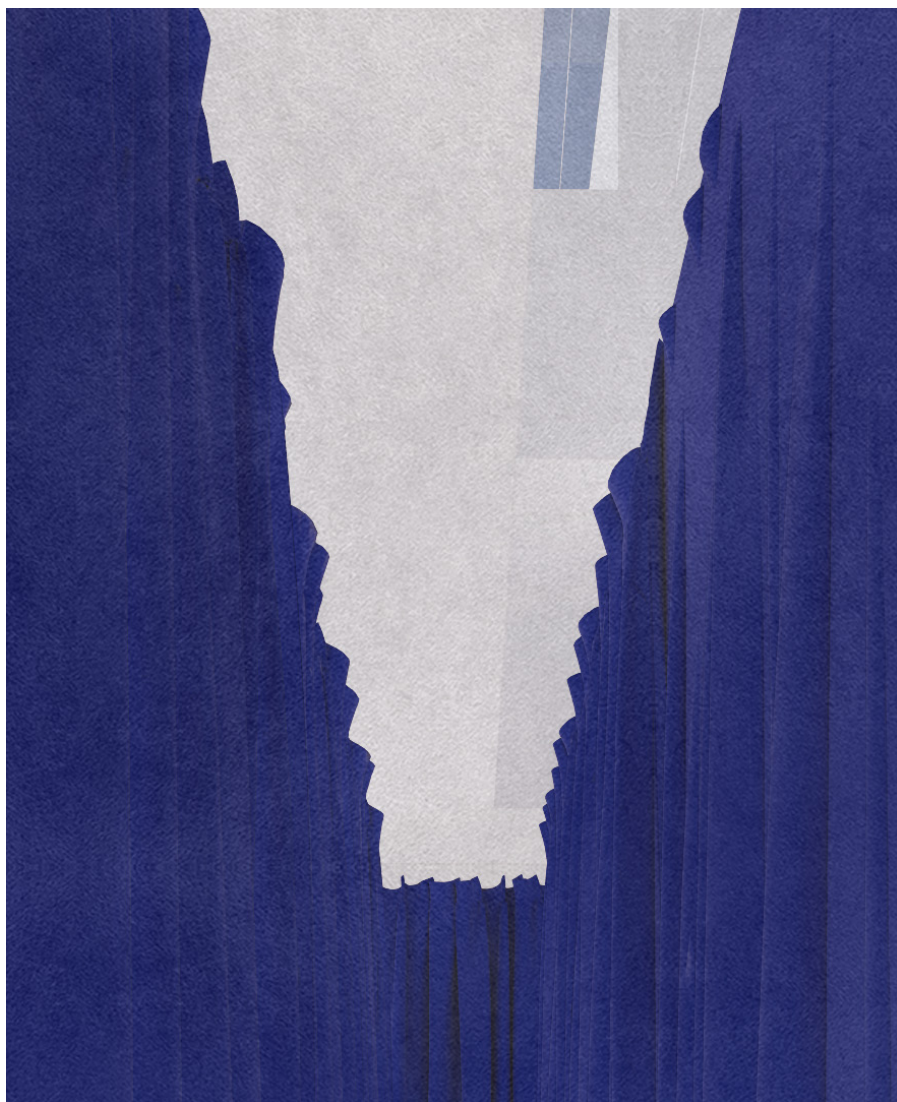
Traktujmy pawilon jako miejsce testowe, w którym widz ma prawo dotykać, podnosić, zaglądać, eksperymentować według własnej intuicji. Chcemy, by wystawa była pewnego rodzaju warsztatem dla percepcji użytkownika. Początkiem wewnętrznej dyskusji: kiedy mój mózg czuje się najlepiej? Jak skutecznie i bezpiecznie odciąć się, chociaż na chwilę, od otoczenia?

To, o co prosimy widza, to wyciszenie się oraz własnych telefonów komórkowych.

Wystawa koncentruje się wokół zmysłów i intuicji, odczuwania, ale także zabawy. Na żadnym jej etapie nie ma wytyczonej ścieżki, schematu postępowania. Opisy poszczególnych eksponatów są umieszczone tylko tam, gdzie to konieczne (i to głównie ze względu na bezpieczeństwo). Z głośników leci kojący biały szum lasu nagrany w Polskiej Puszczy.

Celem wystawy jest ułatwienie widzowi wejścia w stan wyciszenia, uspokojenia się, złapania oddechu – bardziej w ujęciu umysłowym, niż fizycznym. Uważamy, że z roku na rok ludzie będą potrzebować coraz więcej takich miejsc – enklaw (nie tylko na świecie, ale być może także na terenie biennale?). Może warto przeprowadzić eksperyment? Tu i teraz.

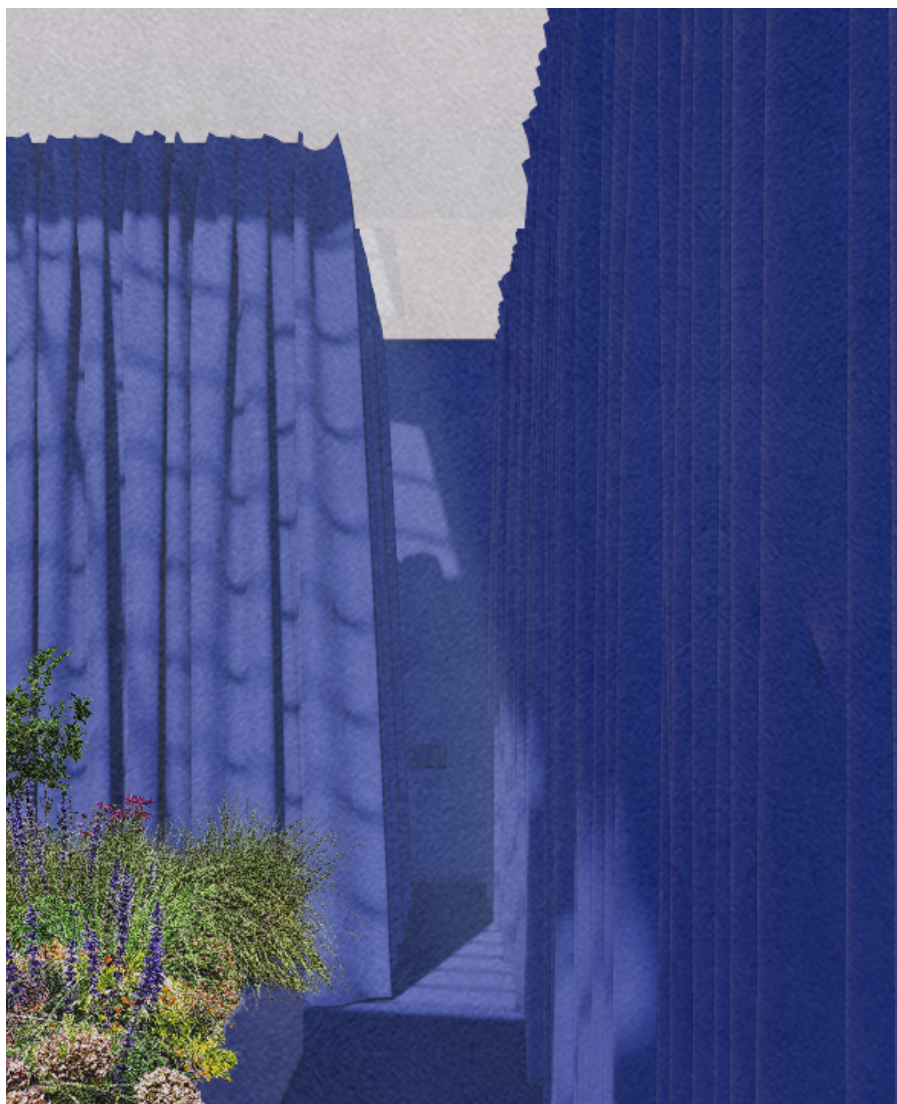
Widz wchodzi do przedsionka pawilonu.

Na ścianach widnieje tekst wyjaśniający myśl przewodnią polskiej wystawy, jest także prośba o ograniczenie używania telefonów. Granicą między przedsionkiem, a wnętrzem pawilonu jest granatowa kotara. Aby wejść do środka, trzeba ją odsunąć- fizycznie, dłonią. To bardzo dosłowny i ważny element między zewnętrznym chaosem, a tym co wewnątrz. Wystawy i oglądającego.

Widz wchodzi na wystawę.

Cała ekspozycja i każdy jej eksponat są utrzymane w głębokim kobaltowym kolorze. Wzdłuż dłuższych ścian powieszone są kotary. Na środku, skąpane naturalnym światłem, znajduje się miejsce wypoczynku w otoczeniu wody i roślin. Posadzka jest pochłaniająca dźwięki i miękka.

W lewej części pawilonu pierwszy atraktor: szczelnie zasłonięte przedmioty codziennego użytku przymocowane do ścianek. Żeby dowiedzieć się co to, należy do każdej podejść i przez materiał, dotykem, wyczuć co to za przedmiot. Materiał jest mięsisty i delikatny. Za tym eksponatem, wzdłuż krótszej ściany pawilonu, znajduje się zabudowa z wnęką na

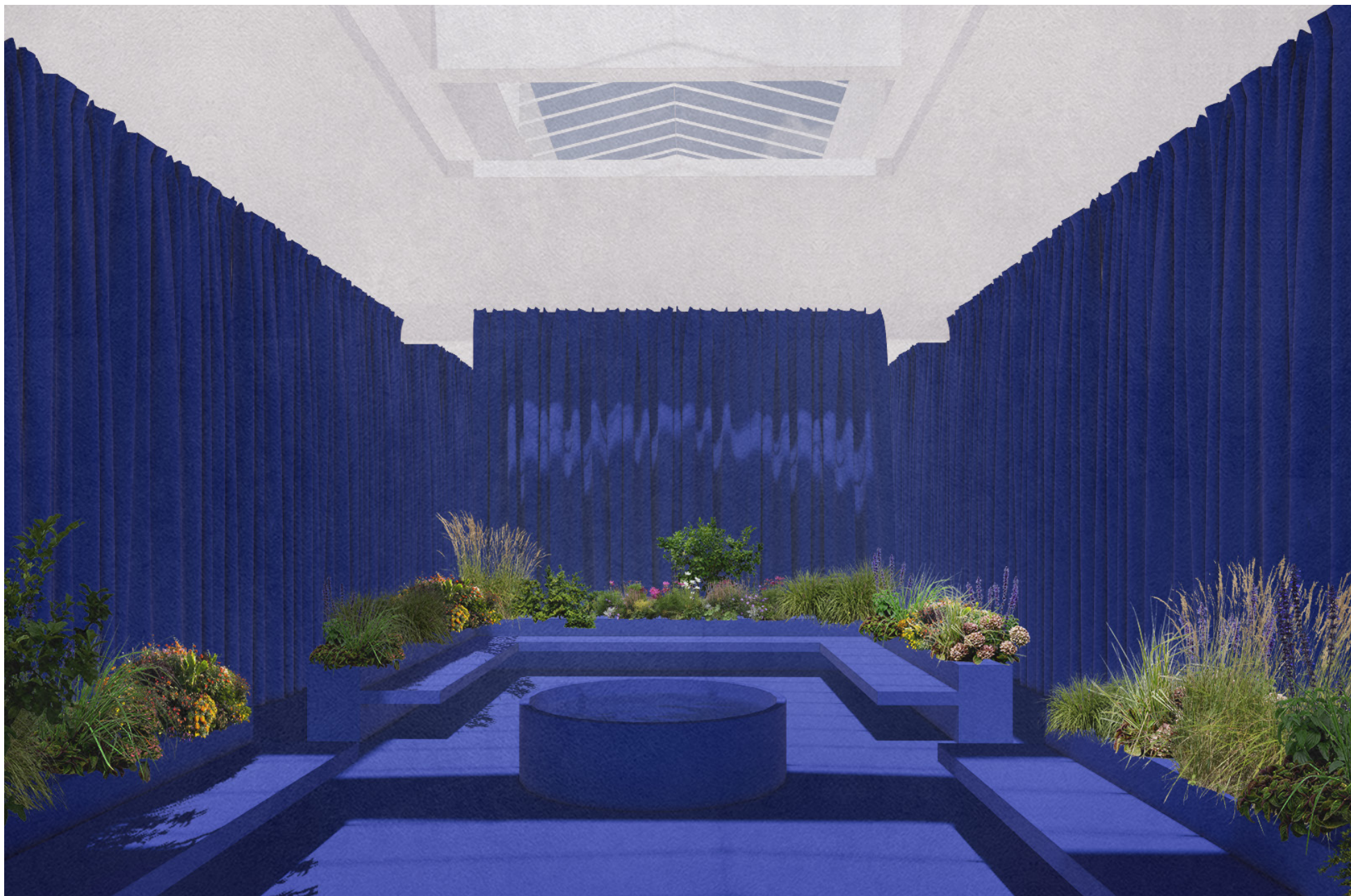
wysokości dłoni dorosłego człowieka. Po wsunięciu ich w otwór można wyczuć różnego rozmiaru klocki. Jest kilka stanowisk. Na każdym stanowisku klocki wykonane są z innego materiału.

Na posadzce są kamienie, które chrzęszczą kiedy po nich chodzimy. W prawej części pawilonu usytuowany jest labirynt faktur. Jest to kubik o wymiarach $2.5 \times 4.5 \times 2.5$ m całkowicie wyciemniony. Po jednej stronie zamocowana jest mozaika z różnych materiałów o odmiennych fakturach, po drugiej - lina pełniąca funkcje balustrady. Za labiryntem są trzy ruchome platformy do siedzenia lub leżenia. Kiedy na nie naciskamy, uginają się pod naszym ciężarem, delikatnie bujają się. Każda z nich ma inną sprężystość. Wzdłuż krótszej ściany pawilonu druga zabudowa. Tym razem we wnęce na dłonie jest jeden widoczny sześcian - próbka danego materiału pomalowana na kryjący, granatowy kolor. Nad każdym klockiem jest opis. Z premedytacją mylny. Posadzka wykonana jest ze starych drewnianych desek, które skrzypią kiedy po nich chodzimy.

Czasami są ułożone poziomo, czasami tworzą delikatny spadek.

Widz wychodzi z wystawy.

Żadne materiały informacyjne czy ulotki nie są dostępne. To, co wartościowe zostało zapisane jako wspomnienie.

1. Część kamienna (lewa część pawilonu)

Ekspонат 1. Wiszące zasłony skrywające niespodzianki – doskonale wszystkim znane przedmioty

Podwieszone do sufitu płachty materiału (ten sam materiał, z którego wykonane są kotara wejściowa oraz te wzdłuż dłuższych ścian pawilonu), skrywające trzy ścianki, na których zamontowane są przedmioty używane na codzień (kubek, łyżka, pokrywka garnka, klawiatura, szczotka, but), jednak szczelnie zasłonięte. Widz podchodzi, dotyka ich przez warstwę materiału. Nie ma żadnych podpisów, żadnych podpowieści. Jedyne rozwiązanie by się dowiedzieć to dotykać. Użytkownik nie jest w stanie także zweryfikować swoich odpowiedzi: materiał szczelnie zasłania przedmioty. Niespodzianka!

Ekspонат 2. Zabudowa z wnęką na dłonie, bez wnęki na oczy

Wzdłuż krótszej ściany ustawiona zabudowa stolarska z półką na wysokości dłoni dorosłej osoby. Po wsunięciu rąk w otwór, widz napotyka tam klocki z różnych materiałów. Są cztery stanowiska i na każdym z nich klocki wykonane są z innego materiału. Proponowane uruchomienie dziecięcej wyobraźni w budowaniu.

2. Część drewniana (prawa)

Ekspонат 3. Labirynt mozaika

Zamknięty, całkowicie ciemny kubik o wymiarach $2.5 \times 4.5 \times 2.5$ m. Na lewej ścianie, na wysokości rąk dorosłego człowieka (ok 70cm nad zie-

mią do 130cm) w 60cm pasach przymocowane różnego rodzaju materiały o unikalnych fakturach: aksamit, drewno, terazzo, tafla szkła, kamień, płótno, suszone rośliny, korek, metal itp. Na prawej ścianie, niczym balustrada, lina, która pomaga w poczuciu psychicznego komfortu. W powietrzu unoszący się dość intensywny zapach.

Ekspонат 4. Platformy

3 platformy – płyty zamocowane na linach i sprężynach (z innymi ugięciami). Można na nich usiąść lub położyć się, poczuć jak na pochylni, trampolinie, trapezie, sky is the limit. A ośrodek ruchu w mózgu pracuje na pełnych obrotach.

Ekspонат 5. Zabudowa na niby z wnęką na dłonie i z wnęką na oczy

Wzdłuż krótszej ściany ustawiona zabudowa stolarska z półką na wysokości dłoni dorosłej osoby. Powyżej niej półka z leżącymi, odkrytymi materiałami (ale przyklejonymi, być może podpisanymi). Po wsunięciu rąk w otwór, widz napotyka tam klocki z różnych materiałów, jednak zupełnie innych niż te, które ma pokazane przed oczami.

Prośba do widzów: schowajcie telefony i nie wyciągajcie ich aż do wyjścia z pawilonu.

Żadne materiały informacyjne czy ulotki nie są dostępne. To, co wartościowe zostało zapisane jako wspomnienie.

